

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ДЖЕЙН ЕЙР

ШАРЛОТТА БРОНТЕ

Переказ Джилл Тавнер

Ілюстрації Ванесси Любах

Переклад з англійської
Ірини Бондаренко

ЗМІСТ

Персонажі	4
Джейн Ейр	7
Подальші кроки	55

ПЕРСОНАЖІ

Джейн Ейр

Проста і скромна маленька сирота Джейн — сама-самісінька на світі. Чи знайде вона омріяну любов, якої так потребує?

Місіс Рід

Місіс Рід — безсердечна й жорстока тітка Джейн. Невже вона здатна зробити Джейн навіки нещасною?

Елен Бернс

Лагідна Елен — найкраща подруга Джейн. Який вплив вона матиме на Джейн? Чи достатньо сильна вона для того, щоб вижити?

Містер Рочестер

Похмурий та задумливий, але здатний на палкі почуття. Чому ненавидить він свій дім? Яку таємницю приховує під замком?

Адель

Адель — дівчинка, котрою опікується містер Рочестер; учениця Джейн. Чи до вподоби їй буде нова гувернантка?

Грейс Пул

Чому ця служниця живе сама на третьому поверсі? Чи це її дикий сміх чути уночі? Яку страшну таємницю вона приховує?

Сент-Джон Ріверз

Сент-Джон — гарний і розумний. Чи допоможе він зцілити розбите серце Джейн?

ДЖЕЙН ЕЙР

— Де ти, Джейн, огидне щурення?! Вилазь, бо знайду, де б ти не була!

Я зіщулилася від страху, сидячи за малиновими занавісками на підвіконні — зі схрещеними ногами та розгорнутою книгою в тремтячих руках.

Мій кузен Джон відсмикнув занавіску:

— Ось ти де! Негайно вилазь!

Я підкорилася.

— Що тобі потрібно?

— Скажи: «Чого бажаєте, мастере* Рід?».

Я змусила себе глянути на нього.

— Чого бажаєте, мастере Рід?

На чотири роки старший, з каламутними очима та вгодованими щоками, Джон Рід постійно чіплявся до мене. Кожна часточка мого десятирічного тіла боялася його. Зараз я зіщулилася в очікуванні удару. І Джон із силою садонув мене. Я похитнулася і боляче вдарилася головою об відкос. З рани потекла кров.

— Тобі більше пристало жебракувати на вулицях, аніж дарма їсти хліб моєї мами!

Бунтарський дух сколихнувся в мені.

---

* *Мастер* — пан, хазяїн.

— Ти злий та жорстокий! — закричала я.

Джон стрімголов кинувся на мене, волаючи: «Мамо! Допоможи! Джейн здуріла!». Так ми боюкалися кілька хвилин, аж поки не з'явилася тітка із Бессі, служницею.

— Відведіть її у червону кімнату і там замкніть, — звеліла місіс Рід.

Щойно я трохи заспокоїлась, то почала роздивлятись довкола. Моя в'язниця являла собою простору й величаву кімнату, в якій завжди було холодно та тихо — з тих пір, як у ній дев'ять років тому впокоївся мій дядько.

Мої батьки померли від тифу, коли я була іще немовлям. Дядько дав обітницю опікуватися мною, але його передчасна смерть роком пізніше переклала відповідальність за мене на плечі його не надто задоволеної цим дружини. Цікаво, що б він сказав, коли б дізнався про моє ув'язнення?

Збігали години, і врешті я промерзла до кісток. Похмуре світло осіннього вечора розпалювало

мою уяву. А якщо привид дядька з'явиться отут — в кімнаті, де він помер? Серце швидко закалатало. Голова палала. Страх охопив мене, і я кинулася до дверей: «Випустіть мене! Випустіть мене!»

На сходах почулися сердиті кроки моєї тітки. «За цей вибрик, — проголосила вона холодно, — ти залишатимешся тут іще годину».

— О тітонько, зжальтеся наді мною! — ридала я. Вона мовчки пішла геть.

Осінь перейшла в зиму. Одного холодного січневого ранку, прикликана тіткою, я постала перед високим чоловіком, одягненим у чорне.

— Я відсилаю тебе в Ловудську школу, — повідомила тітка. — Це містер Броклгерст, директор школи.

Чоловік глянув на мене із кам'яним виразом на обличчі.

— Ти маленька і непримітна, — зауважив він. — Чи ти хороша дівчинка?

Його низький голос налякав мене. Я не змогла вимовити ані слова.

Тишу прорізав тітчин голос: «Боюся, що вона має багато недоліків, містере Броклгерст, і найгіршим з них є обман. Попередьте про це вчителів».

— Обман! — прогудів містер Броклгерст. Він зробив паузу, щоб поглянути мені у вічі. — Брехливі діти потрапляють у пекло.

Він знову повернувся до моєї тітки.

— Я попереджу усіх.

Я намагалася стримати ридання. Тепер я цілковито усвідомила, яку владу наді мною має тітка, як боляче може зранити. Попри усі мої старання, мені так і не вдалося здобути її прихильність. Тепер вона намагалася засіяти своєю ненавистю та злобою весь мій подальший життєвий шлях.

— Укоськайте її, містере Броклгерст! Я більше ніколи не хочу її бачити!

У день від'їзду я просто кипіла від обурення за все, чого зазнала від тітки в минулому і за те ставлення до себе, на яке приречена завдяки їй у майбутньому. Коли я, прощаючись, стояла перед нею, її крижаний погляд заморожував мене, але не зміг загасити гніву, що палав у моєму серці. Щось у мені проривалося усупереч вдачі: «Я ніколи в житті не навідаю вас! — голос мій тремтів. — Мене нудить від вашої жалюгідної жорстокості. Ви брехливі, а не я. Ви гадаєте, якщо я проста і бідна, то можу прожити й без людської доброти. Але це не так».